

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 77/13
V Lucemburku dne 25. června 2013

Stanovisko generálního advokáta ve věci C-131/12
Google Spain SL, Google Inc. v. Agencia Española de Protección de Datos,
Mario Costeja González

Generální advokát Jääskinen má za to, že poskytovatelé vyhledávacích služeb na internetu nejsou na základě směrnice o ochraně údajů odpovědní za zobrazování osobních údajů na webových stránkách, které zpracovávají

Založí-li v některém členském státě pobočku, která zaměřuje svou činnost na obyvatele tohoto státu a která je určena k podpoře prodeje a k prodeji reklamního prostoru, vztahuje se na ně vnitrostátní právní úprava v oblasti ochrany údajů, i když technické zpracovávání osobních údajů probíhá jinde

Začátkem roku 1998 otiskl jeden ze španělských deníků s vysokým nákladem dva inzeráty na dražbu nemovitostí zabavených v důsledku dluhů na sociálním zabezpečení. Za vlastníka byla označena blíže určená osoba. Později zpřístupnil vydavatel na internetu elektronickou verzi deníku.

V listopadu 2009 kontaktovala zmíněná osoba vydavatele deníku s tím, že po zadání jejího jména a příjmení do vyhledávače Google se objevuje odkaz na stránku deníku s uvedenými inzeráty. Dotčený tvrdil, že zabavení majetku bylo již před léty zcela vyřešeno a že v současnosti není už relevantní. Vydavatel odpověděl, že odstranění údajů mu nepřísluší, neboť byly uveřejněny na příkaz španělského Ministerstva práce a sociálních věcí.

Dotčený kontaktoval v únoru 2010 společnost Google Spain a požadoval, aby se po zadání jeho křestního jména a příjmení do vyhledávače Google ve výsledcích hledání neobjevovaly odkazy na daný deník. Google Spain předala žádost společnosti Google Inc. se sídlem v Kalifornii ve Spojených státech s tím, že vyhledávací službu na internetu poskytuje tato společnost.

Poté podal dotčený k Agencia Española de Protección de Datos (španělskému Státnímu úřadu pro ochranu údajů, AEPD) stížnost proti vydavateli i proti společnosti Google. Dne 30. července 2010 vydal ředitel AEPD rozhodnutí, kterým vyhověl stížnosti proti Google Spain a Google Inc. a kterým byla těmto společnostem uložena povinnost odstranit údaje z jejich indexu a zabránit dalšímu přístupu k těmto údajům. Stížnost proti vydavateli ovšem zamítl, protože zveřejnění údajů v tisku mělo právní odůvodnění. Google Inc. a Google Spain podaly k Audiencia Nacional (celostátnímu vrchnímu soudu, Španělsko) dva opravné prostředky, v nichž požadují zrušení rozhodnutí AEPD. Za těchto okolností položil španělský soud Soudnímu dvoru několik otázek.

V dnešním stanovisku se generální advokát Niilo Jääskinen vyjadřuje zaprvé k otázce územní působnosti vnitrostátní právní úpravy v oblasti ochrany údajů¹. Hlavním faktorem způsobujícím, že se tato právní úprava použije, je skutečnost, že je *zpracování osobních údajů* prováděno v rámci činností provozovny správce² na území daného členského státu. Google však tvrdí, že ve Španělsku není v souvislosti s jeho vyhledávačem prováděno žádné zpracovávání osobních údajů. Google Spain jen zastupuje společnost Google při prodeji reklamy. V tomto postavení odpovídá jen za zpracování osobních údajů týkajících se jejich španělských zákazníků reklamních služeb.

¹ Vnitrostátní právní úprava provádějící směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355).

² Podle směrnice o ochraně údajů je „správcem“ osoba nebo subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů.

Generální advokát má za to, že tuto otázku je nezbytné posuzovat s ohledem na obchodní model poskytovatelů vyhledávacích služeb na internetu. Ten je obvykle založen na reklamě na základě klíčových slov, ze které plynou příjmy, kvůli kterým je nástroj pro lokalizaci informací poskytován bezplatně. Subjekt zajišťující reklamu na základě klíčových slov je spjat s internetovým vyhledávačem. Pro tento subjekt je nezbytná přítomnost na vnitrostátních trzích s reklamou, proto Google založila v mnoha členských státech dceřiné společnosti. Podle jeho názoru je tudíž nutné dospět k závěru, že provozovna zpracovává osobní údaje, je-li spjata se službou, v jejímž rámci je obyvatelům členských států prodávána cílená reklama, a to i tehdy, pokud je zpracování údajů technicky prováděno v jiných členských státech nebo ve třetích zemích. Niilo Jääskinen proto Soudnímu dvoru navrhuje, aby rozhodl, že ke zpracování osobních údajů dochází v rámci provozovny správce, a tudíž **se na poskytovatele vyhledávacích služeb, jenž založí v určitém členském státě pobočku, která zaměřuje svou činnost na obyvatele tohoto státu a která je určena k podpoře prodeje a k prodeji reklamního prostoru ve vyhledávači, vztahuje vnitrostátní právní úprava v oblasti ochrany údajů.**

Zadruhé k právnímu postavení společnosti Google coby poskytovatele vyhledávacích služeb na internetu poznamenává N. Jääskinen, že v roce 1995, kdy byla směrnice přijata, byly internet i vyhledávače novým fenoménem a zákonodárce Společenství jejich současný rozvoj nepředvídal. Má za to, že společnost Google nelze v obecné rovině považovat za „správce“ osobních údajů zobrazovaných na jí zpracovávaných stránkách³, který podle směrnice odpovídá za soulad s pravidly ochrany údajů. Poskytovat nástroj pro lokalizaci informací totiž neznamená mít kontrolu nad obsahem webových stránek třetích osob. Tento nástroj poskytovateli vyhledávacích služeb na internetu ani neumožňuje rozlišovat mezi osobními údaji ve smyslu směrnice, které se vztahují k identifikované nebo identifikovatelné žijící fyzické osobě, a ostatními údaji. Generální advokát má za to, že poskytovatel vyhledávacích služeb na internetu nemůže právně ani fakticky plnit povinnosti, které v souvislosti s osobními údaji na zdrojových webových stránkách hostovaných na serverech třetích osob stanoví směrnice pro správce.

Vnitrostátní orgán pro ochranu údajů tudíž nemůže s výjimkou případů, kdy poskytovatel vyhledávacích služeb na internetu nerespektuje vylučovací kódy⁴ nebo žádost webové stránky o aktualizaci vyrovnávací paměti (cache), požadovat, aby poskytovatel těchto služeb odstranil informace ze svých indexů. Uvedené případy přitom patrně nejsou v projednávané věci relevantní. Případný postup k zjištění a odstranění odkazů na zdrojové webové stránky s nedovoleným či nevhodným obsahem je věcí vnitrostátních předpisů o odpovědnosti za škodu, a to na jiném základě, než je ochrana údajů.

Zatřetí směrnice nestanoví obecné „právo být zapomenut“. Na základě směrnice se proto nelze vůči poskytovatelům vyhledávacích služeb na internetu dovolávat takového práva, a to ani tehdy, je-li směrnice vykládána v souladu s Listinou základních práv Evropské unie⁵.

Práva na opravu, na výmaz a na blokování údajů, stanovená ve směrnici, se týkají údajů, jejichž zpracování není v souladu s ustanoveními směrnice, zejména pro jejich neúplnost nebo nepřesnost. Tak tomu však v projednávané věci podle všeho není.

Směrnice zaručuje každému též právo vznést kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací námitku proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají, ledaže vnitrostátní právo stanoví jinak. Generální advokát má však za to, že samotná subjektivní preference není vážným a legitimním důvodem, a že tudíž směrnice nepřiznává žádné osobě právo omezit či ukončit šíření osobních údajů, které tato osoba považuje za škodlivé či v rozporu s jejími zájmy.

³ Viz poznámku č. 2.

⁴ Osoba, která publikuje zdrojovou webovou stránku, na ní může uvést tzv. vylučovací kódy (*exclusion codes*), které informují vyhledávače, že nemají indexovat ani ukládat zdrojovou webovou stránku ani tuto stránku zobrazovat ve výsledcích hledání. Jejich použití signalizuje, že zmíněná osoba si nepřejde, aby určité informace obsažené na zdrojové webové stránce byly skrze vyhledávače dohledávány a zpřístupňovány.

⁵ Zejména s právem na respektování soukromého a rodinného života (článek 7) a s právem na ochranu osobních údajů (článek 8), které je třeba poměřovat se svobodou projevu a informací (článek 11) a svobodou podnikání (článek 16).

Je možné, že ze subsidiární odpovědnost poskytovatelů vyhledávacích služeb podle vnitrostátního práva mohou vyplývat povinnosti spočívající v zablokování přístupu na webové stránky třetích osob s nedovoleným obsahem, jako například webové stránky porušující práva duševního vlastnictví nebo stránky obsahující urážlivé či trestné informace. Požadavek, aby poskytovatelé vyhledávacích služeb odstraňovali legitimní a legální informace zpřístupněné veřejnosti, by naproti tomu znamenal zásah do svobody projevu osoby, která publikuje příslušnou webovou stránku. Z tohoto hlediska by se jednalo o cenzuru obsahu, který zveřejnila, soukromým subjektem.

UPOZORNĚNÍ: Soudní dvůr není stanoviskem generálního advokáta vázán. Úlohou generálních advokátů je zcela nezávisle navrhnout Soudnímu dvoru právní řešení věci, která jim je přidělena. Soudci Soudního dvora začínají nyní v uvedené věci rozhodovat. Rozsudek bude vydán později

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) stanoviska se na internetové stránce CURIA zveřejňuje v den, kdy je generální advokát přednesl.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazové záznamy z přednesení stanoviska jsou dostupné na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106